

BİRİLERİNE YAZABİLMEK

Birilerine yazmak, yazabilmek ne güzel duygudur bilemezsin...

Tam 250 yıl önce J.J. Rousseau kitabında şöyle yazmış. "Senden başka yazacak hiç kimsem yok...Keşke bir sevgilim bir ablam olsaydı yazabileceğim..."

Senden sonra benim de içten yazabileceğim hiç kimsem olmadı. Yazdım ama hep yüzeysel mektuplar...

Şimdi bir Eylül sabahı ve saat tam 9. Hava boğucu ve ıslak. Baharın rengi, kokusu, ümidi, ışığı içimde bir güneş gibi yanıp duruyor. Ne olurdu hep bahar olsaydı...

Ama sonbahar yaktı yıktı her şeyi.. Hayatımda nedense en güzel mutluluklardan birini bir sonbahar günü tatmıştım...17 Ekim de...Ve sonbahar yapraklarının üzerinde nasıl da heyecanla adımlamıştım...

Şimdi hem huzurlu hem huzursuzum.Bir tarafım bahar, bir tarafım kış...Ümitle ümitsizliğin yan yana durduğu hallerimden birini daha yaşıyorum.Gözlerim sürekli pencerede. Sanki tanıdık bir yolcu şimdi kapıyı vuracak, eve girecek, elimi tutacak, sımsıcak bir gülüşle gülümseyecek ve bana ümit aşılacak gibi bir duygu içindeyim. Yollar bomboş. İnsanlar bir yerlerde yitip gitmişler. Karşı tepelerin üzerlerini bir örtü gibi sarmış yeşil çam ağaçları da sonbaharı kucaklamış gibiler...Dışarıya koşmak, bir bir bilinmezinde içinde yokluğa karışmak ve sonbaharı duyumsamadan, Nazım'ın dediği gibi "Işığı içmeden", hayatı, mutluluğu, sevgiyi doya doya yaşamadan kaybolup gitmek insana hüznün veriyor.Ümitli duygular, ümitli sözler arıyorum hafızamda. Şair Atilla İlhan ne güzel demiş:

"Sen şen ol korkma karanlıktan

Dik ışık çekirdeklerini

Çünkü en berrak sular bile

En yağlı çamurlardan gelir"

Yanı başımda duran çay bardağından bir yudum içiyorum. Ağzıma çayla birlikte memleket kokusu doluyor. Gözlerimin içinde memleketimin resmiyle doğruluyorum yerimden. "Sen şen ol korkma karanlıktan!" diyorum kendi kendime. Niye korkacağım ki? Her karanlığın ardından bir sabah doğmuyor mu? En ümitsiz anlarda bile bir ümit ışığı yanmıyor mu?

Avuçlarıma bir sigara koyup dışarı çıkıyorum. Güneş ortalıkta yok. Her yeri garip bir sarılık sarmış. Anadolu'da Sultan Çelebi Mehmet'e isyan eden Şeyh Bedrettin geliyor aklıma. Şeyh'in ordusu dağıtılıp kendisi yakalanınca Sultan'ın karşısına çıkarıyorlar. Sultan Şeyhin yüzüne bakıp, "Niye böyle sarardın Bedrettin? Yoksa ölümden mi korkuyorsun?" diye soruyor. Şeyh gülüyor. "Güneş de batarken sararır Sultanım!" diyor.

Dilimde yeniden Atilla İlhan'ın mısraları...

"Nasıl doğmakta başlarsa ölüm

Ölmekle başlar öyle hayat

Bil ki dünyayı sarsan sığramalar

Birikmiş şuurlarla gelir"

Birikmiş şuurlar...Bizde hala niye dağınık şuurlar var? Hala niye basit ve aptalca çekişmeler içindeyiz? Avucumda tuttuğum sigaralardan birini yakıyorum.Hızla çektiğim duman boğazımı yakıyor. Karşı yolda yaşlı bir Alman elinde bastonu durmuş uzaklara bakıyor. Kimi arıyor, ne düşünüyor acaba? Hafif bir rüzgar başlıyor esmeğe. Burnuma ot, ağaç kokuları geliyor. Baharın canlılığı niye yok içimde? Bu ikilem bu ümitsizlik bu darlık niye ki?

Ölüm, yaşam, varlık, yokluk, memleket, gurbet, hasret ve tutsak kalmış sevdalarım...

Azerbaycanlı bir okuyucumdan, İmaret Celilgızı'ndan gelen bir şiirin aklımda kalan bir kitabı cevapsız sorular gibi yüreğimi dolduruyor:

"Men hem varam, hem de yokam,

Kapalıyam öz içimde,

Birce göz de bulunmadı,

Göre meni bu biçimde."

Herkes niye görünmemekten, duyulmamaktan, anlaşılmamaktan şikayetçi? Yüreğimizdeki sevgiler bu kadar az mı? Niye sevgileri çoğaltıp paylaşmayı bilmiyoruz? Niye iyilik varken kötülüğe, birlik varken ayrılığa, genişlik varken darlığa hapsediyoruz kendimizi? Etraftaki evler hapisane duvarları gibi çevremi sarıyor. Boş ve basit felsefi sorgulardan yoruluyorum. Kış ağır ağır gösteriyor kendisini. Ucunda neyin ve kimlerin olduğunu bilmediğim yabancı yollarda fikirlerimi bir o yana bir bu yana ata ata gidiyorum. Çaresiz, ümitsiz ve yenilmiş değilim. İçimde arada bir huzursuzluğu allayıp pullayan bir gerilla var ama olsun! Mihnet görmeden, çile çekmeden yaşamak neye yarar ki? Üstat Necip Fazıl boşuna mı demiş:

"Yaşamak zor, ölmek zor, kavuşmaksa zor mu zor

Çilesiz suratlara tükür esim geliyor! "

Çilesiz... Ne zaman çile çekmedim ki? Yoksul bir çamur damda başlayan hayat hep gözyaşlarına yenildi. Yüreği yaralı sevdası yarım kalmış bir ana, yetimliğin ızdırabıyla kavrulan bir baba...

Biliyor musun ortaokulda bu ezikliği nasıl de çektim! Nasıl da köşelerde ağladım! Nasıl da utandım, kıvrandım, kaçtım...

Sanıyorum orta üçteydim... Hayal adında bir kız vardı. Yüzü bile hayalimden silinmiş...Ama hayallerin çocuğu olduğum için adı bile içimde hayal doğuruyordu. Yüksek bir memurun kızıydı. İyi giyiniyordu, moderndi.

Benim derslerim iyi olduğu için bana çok yakındı. Ama ondan korkuyordum. Sevgisinden, yanağının iki yanını süsleyen gamzesinden, uzun kapkara saçlarından değil, buruşuk pantolonumdan, rengini kaybetmiş ceketimden korkuyordum. Onun, 'Beni sinemaya götür,' demesinden korkuyordum. Çünkü öyle haldeydim ki, her gün yanından geçtiğim tatlıcıdan bir liraya bir ballı alacak param bile yoktu.

O güne kadar öpüşmek ne kelime bir el bile tutmamıştım.

Bir gün sınıfa erken gittim, sınıfın içinden konuşma sesleri geliyordu ve benim adım geçiyordu. Hayal, arkadaşı Ferdane ile oturmuş beni konuşuyordu. 'Mutlaka o yetim biridir diyordu. Duvara dayanıp durdum. Dinledikçe gözyaşlarım gömleğime döküldü. (şimdi bunları yazarken de dökülüyor.)

Biraz sonra ders vardı. Öğrenciler ağır ağır geliyorlardı. Oradan kaçtım. Elimde rengi solmuş siyah çantam okulu saran yüksek duvardan atlayıp çayırlara vurdum kendime... Deli gibi bağıra bağıra ağladım, kendimi yerlere attım. Çayırlar ıslak ve soğuktu. Ama yuvarlandım onların üzerinde. Yüzümü, gözlerimi daha tüy bile çıkmamış göğsümü çimenlerine ıslaklığına sürdüm. İçimdeki aldatılmışlık hissi beni delirtiyordu.

O gün okula gitmedim. Dört kişilik tek odamızda arkamı arkadaşlarıma dönüp yatağымda kıvrıldım ve sessizce ağladım ağladım...Gece bitmek bilmiyordu. Benim körpe yüreğim yanan bir tandıra dönmüştü.

Ertesi gün okula gittim. Hayal beni görünce yanıma geldi.

Durgun halimi görüp ilgilendi. Hatta belli belirsiz bir şekilde elimi tuttu. Ama o soğukluk bir türlü içimden çıkmıyordu. Teneffüste dışarı attım kendimi. Taşların üzerinde oturdum. Bir kaç dakika sonra o yanıma geldi.

Bir derdin mi var? diye sordu.

Yok,dedim sessizce. Bir kedi gibi yanıma sokuldu. Sanki her şeyi duyduğumu anlamış gibiydi.

Biliyor musun hep Ferdane ile seni konuşuyoruz, dedi.

İlgisizce omuzlarımı oynattım.

Belki de Ferdane seni seviyor, dedi.

Yüzüne baktım. O kadar temiz bir yüzü vardı ki...

Ya sen? diye soraamadım. Daha sevgiyi bile doğru dürüst tarif edemez haldeydim. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. Mendilini çıkarıp gözlerimi sildi. Mendili tarif edemediğim şekilde güzel kokuyordu.

Kolumdan tuttu, kalk gidelim, dedi. Kalkmadım. Önümde boynunu büküp durdu. Sonra da ilgilenmediğimi görünce çekip gitti.

Bir kaç hafta sonra onu çarşıda okulun en rezil çocuğuyla gördüm. Çok samimiydiler. Beni görünce yanıma geldi. O yanıma gelince çocuk da geldi ve bana hiç nedensiz, ağıza alınmayacak küfürler etti.

Yetimliğim, parasızlığım, garipliğim ve içimde beni kavuran isyanlarım sanki yumruklarına yüklendiler...Vurdum vurdum vurdum... Bağırtilar, Hayal'in çığlıkları, kocaman adamların beni yerlerde sürüklemeleri aklımı başıma getirmede. Tek ceke-tim arkadan boydan boya yırtılmış ve gömleğim kana bulanmıştı. Koşa koşa eve gittim.

İki gün sonra beni bir köşe başında yakaladılar ve ölümüne dövdüler. Sol elimin parmağı ve burnum feci şekilde kırıldılar. Üç gün hastanede yattım. İlk defa orada babamın ağladığını gördüm.

-Oğul okumak istemiyorsan dön köye gidelim,dedi.

Şehir zavallı babacığımı da korkutmuştu.

Başımı salladım.

-Hayır baba, öldü var döndü yok, dedim.

İyileşir iyileşmez okula döndüm. Beni dövdüren çocuk 20 gün okula gelmedi. Hayal hep uzaktan baktı, gözleriyle bir şeyler demeğe çalıştı ilgilenmedim bile. Ferdane hep sevimliliği ile yanımdaydı ama bir türlü sevemedim onu. Ama bana yazdığı kargacık burgacık bir cümle hiç hatırımdan silinmedi.

-Ben senin garip bakışlarını sevdim!

Gariplik bakışlarıma mı yamanmış bilmiyorum.

Yıllar sonra başkaları da beni sevince hep 'Bana öyle bakma!' dediler nedense...

Okul bitti. Artvin Öğretmen Okulunu kazandım. Son gün sınıfta vedalaştık.Ferdana uzak durdu. Hayal etrafımda döndü durdu.

Artık dört yıl sonra öğretmensin, dedi.

Bir şey demedim.Boş laflar geveleyip durdu ağzında. Şakalar yaptı gülemedim. O gülerken gamzeleri benim sevdiğim şekilde kapandıkça kapandı bakamadım.

Sınıftan çıkarken merdiven başında durup baktım. Ne güzel kızdı! Gözlerimiz birleşti...Ama başka dünyaların insanıydı.O gencecik beynimle anlamıştım bunu.

Merdivenlerden hızla indim.

Beni sevmiş miydi bilmiyorum. Ama yıllar sonra, bizim köye gelen bir hemşire önceden görev yaptığı sağlık ocağının genç doktorundan bahsedince şaşırdım. Adını soyadını sorunca Hayal olduğunu anladım.

Hemşirenin bizim köye tayini çıkınca ilk defa gideceği köy hakkında konuşmuşlar ve o köyde benim çok sevdiğim biri vardı, demiş.

O an , merdivende durup bakarken çakışan o saf, o çocuksu bakışlarımız geldi gözlerimin önünde durdu.

Anladım ki ben sevdaları hep kaybetmişim! İster köyde yıldızları göstererek bana sevdayı öğretmeğe çalışan küçük kız, ister bana ilk gülü veren köyümüzün kapkara gözlü en güzel kızı, ister sol ideolojisi ile benim aramda çarpınan bir Tıp öğrencisi olsun, emeğimi, sevdamı hep bir şanssızlığın pençesinde kaybetmişim...